

РЕШЕНИЕ

№ 1203

гр. София, 29.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-А СЪСТАВ, в публично заседание на пети февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Стела Кацарова

Членове: Йоана М. Генжова
Виктория Мингова

при участието на секретаря Цветелина П. Добрева Кочовски като разгледа докладваното от Йоана М. Генжова Въззивно гражданско дело № 20221100511883 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С решение №7114/24.06.2022г., постановено по гр.д. №47395/2021г. по описа на СРС, 42 състав, са отхвърлени обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл.45 от ЗЗД, предявени от „БГ Т. 08“ ЕООД против П. Н. К. за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумите от 16414,32 лева – обезщетение за имуществени вреди (от които 229,98 лева за самолетен билет, 15105,29 лева – левовата равностойност на 7724,52 евро за ползване на тежкотоварен кран за изтегляне на камиона, 149,59 лева и 136,49 лева разходи за хотел, 170,12 лева разходи за реглаж на преден мост, 269,85 лева – разходи за смяна на джанта, 30 лева – разходи за информация от тахографа, 66,88 лева куриерски услуги, 128 лева и 82 лева – разходи за преводи и легализация, 46,12 лева – разходи за нотариална покана), и 1700 лева обезщетение за неимуществени вреди, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 06.02.2020г. до окончателното изплащане на вземането.

Постъпила е въззивна жалба от ищеца „БГ – Т. 08“ ЕООД, чрез пълномощника адв. С. Н., срещу решението, като се излагат оплаквания, че

същото е постановено в несъответствие с материалния закон, допуснати нарушения на съдопроизводствените правила, както и поради необоснованост. Неправилно първоинстанционният съд приел, че не се касае за умишлено причинена вреда във формата на евентуален умисъл. Установената съдебна практика била, че е предвидена отговорност и при проявен умисъл извън хипотезата на извършено престъпление. Било установено по делото, че ответникът е реализирал вреди, управлявайки процесното превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта – 0,97 грама на литър, поради което същият действал при форма на вината евентуален умисъл, като макар и да не е целял настъпването на общественоопасните последици, ги е допускал. Състоянието, в което било управлявано процесното превозно средство, представлявало лека степен на опиване – от 0,50 до 1,50 на хиляда алкохолна концентрация в кръвта, при която се наблюдавала емоционална неустойчивост, изразени нарушения на координацията на движенията, времето за реакция се увеличавало чувствително, намалявали вниманието и съобразителността. Поради изложеното моли обжалваното решение да бъде отменено изцяло и да бъде постановено друго, с което предявените искове да бъдат уважени.

В срока по чл.263, ал.1 от ГПК е постъпил писмен отговор на жалбата от насрещната страна П. Н. К., чрез пълномощника адв. В. В., с който жалбата се оспорва изцяло и се прави искане за потвърждаване на обжалваното решение. Правилно съдът приел, че макар ответникът да е проявил небрежност, същата не попада в обхвата на приложението на чл.203, ал.2, предл.2 от КТ. По своя характер извършеното не представлявало престъпление. Установено било по делото, че ответникът спрял за почивка без да предполага, че камионът няма да може да продължи на собствен ход. Освен това претенцията била недоказана, тъй като не било установено да е заплатил цената за изтегляне с влекач, а останалите разходи не били непосредствена последица от събитието на 06.02.2020г. По отношение на претендираните неимуществени вреди правилно съдът приел, че вредите са настъпили за управителя, а не за юридическото лице.

Софийски градски съд, като обсъди събраните по делото доказателства и становищата на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира следното от фактическа и правна страна:

Въззивната жалба е подадена в срок, от легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата с изключение на случаите, когато следва да приложи императивна материалноправна норма, както и когато следи служебно за интереса на някоя от страните – т. 1 от ТР № 1/09.12.2013 г. по тълк. д. № 1/2013 г. на ОСГТК на ВКС.

Постановеното решение е валидно и допустимо.

Първоинстанционният съд е сезиран с иски с правно основание чл.203, ал.2 от КТ във вр. с чл.45 от ЗЗД.

За да възникне имуществена отговорност на работника или служителя за обезщетяване на причинените умишлено на работодателя имуществени вреди, трябва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване следните материални предпоставки: 1) работникът или служителят да е полагал труд по действително трудово правоотношение през периода, през който са причинени имуществени вреди на работодателя; 2) умишлено противоправно поведение на работника или служителя, вследствие на което е настъпило увреждане на имуществени права на работодателя; 3) имуществена вреда, изразяваща се в претърпени от работодателя имуществени загуби и/или пропуснати ползи; 4) причинно-следствена връзка между противоправното поведение на работника или служителя и причинените вреди, т. е. претърпените от работодателя имуществени загуби и/или пропуснати ползи да са закономерна, присъща, естествена последица от умишленото противоправно деяние, извършено от работника или служителя. Всички обективни и субективни материални предпоставки, обуславящи възникването на пълна имуществена отговорност на работника или служителя по чл.203, ал.2 от КТ във вр. с чл.45, ал.1 от ЗЗД следва да бъдат установени чрез пълно и главно доказване от работодателя, включително наличието на умисъл като форма на вината.

Не е спорно между страните по делото и се установява от събраните по делото доказателства, че между тях е съществувало валидно трудово правоотношение, по силата на което ищецът е заемал при ответника

длъжността „шофьор, тежкотоварен автомобил – 12 и повече тона“, като трудовото правоотношение между страните е прекратено със заповед №1/02.03.2020г. на работодателя на основание чл.325, ал.1, т.1 от КТ.

От събраните по делото писмени доказателства – протоколи за разследване, протокол за проверка и отчитане на състояние след употреба на алкохол с използване на етилометър, протокол за разпит при мярка за задържане под стража, се установява, че на 06.02.2020г. е настъпило ПТП, при което камион – влекач с цистерна, управляван от ответника, е затънал в полосата встрани от пътя, като се установило, че ответникът е управлявал МПС след употреба на алкохол – 0,97 mg/L. Това обстоятелство се признава от ответника в представения протокол за разпит, удостоверено с негов подпис, поради което съдът цени същия като извънсъдебно признание на неизгоден за него факт, съгласно чл.175 от ГПК.

В установената практика на ВКС (в този смисъл решение от 24.02.2011 г. по гр. д. № 137/2010 г., IV г. о. на ВКС ; решение №9 от 31.01.2018г. на ВКС по гр.д. №1504/2017г., IV г. о., решение №8 от 01.02.2018г. по гр.д. №111/2017г. на ВКС, IV г. о., решение №248 от 21.12.2023г. по гр.д. №2215/2023г. на ВКС, IV г. о., се приема, че съгласно чл.203, ал.2 от КТ при умишлено причинена вреда на работодателя или на вреда, причинена от престъпление, отговорността на работника се определя от гражданския закон, но основанието за възникване на тази отговорност е наличието на умисъл у работника при причиняването ѝ. Деянието е умишлено, когато деецът е съзнавал общественотоопасния му характер, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е искал или допускал настъпването на тези последици. Дали е налице умисъл в неговите две разновидности - пряк или евентуален, или се касае до непредпазливост - съзнавана или несъзнавана, се определя от обективните обстоятелства. Разяснено е, че работникът носи отговорност по чл.203, ал.2 от КТ, включително и когато е налице влязло в сила наказателно постановление, с което водачът на МПС е наказан за нарушение разпоредбите на ЗДвП, когато вредата е причинена умишлено. Приема се, че дори липсата на влязла в сила присъда не изключва отговорността по чл.203, ал.2 от КТ, тъй като вредата може да е причинена от работника умишлено, без деянието да съставлява престъпление. Когато вредите са причинени небрежно или причината за тяхното настъпване е неустановима, работникът отговаря по реда на чл.203, ал.1 от КТ, а когато са

причинени умишлено, отговорността се определя от разпоредбите на гражданския закон.

Процесното ПТП е настъпило след употреба на алкохол и е причинено от водач в пияно състояние според разясненията в ППВС №1/83г. като пряк и закономерен, а не като случаен и несвързан с това състояние на водача резултат. При концентрация на алкохол в кръвта на водача над 0,5 промила, макар и да не е свързана с външни прояви на опиване, психофизиологическото му състояние е повлияно и той не е пригоден да управлява безопасно моторното превозно средство, което в случая е довело до ПТП, тъй като водачът не е съобразил състоянието на пътя и е паркирал превозното средство на неподходящо място, което е довело до затъването му. Управлението на автомобила в пияно състояние е умишлено деяние за водача, който съзнава общественотоопасния характер на деянието, предвижда опасните му последици и допуска настъпването им.

Поради това въззивната инстанция приема, че ответникът е причинил вредата умишлено - при евентуален умисъл, което обуславя пълната му имуществена отговорност по чл.203, ал.2 от КТ, а именно съзнавал е общественотоопасния характер на деянието, предвиждал е неговите общественотоопасни последици и е допускал настъпването на тези последици, тъй като е управлявал превозното средства след употреба на алкохол. Ответникът не е целял настъпване на причинените вреди, но е допускал същите.

Налице е и причинна връзка между вредата и поведението на ответника – водач на моторното превозно средство. Ищцовото дружество е доказало по делото, че претърпените от ищеца вреди са причинени умишлено от ответника и фактическият състав на чл.203, ал.2 от КТ за ангажиране на пълната имуществена отговорност на ответника – работник е установен, поради което същият следва да заплати на дружеството направените разходи вследствие на инцидента.

В подкрепа на твърденията си за извършени разходи за изтегляне на камиона ищецът представя разпореждане от работилница №33204/10.02.2020г., в което е отразено, че е извършен на МПС с рег. №***** ремонт в работилница и е оказано съдействие във Франция поради излизане от пътя, както и фактура №104/2103 от 13.02.2020г. на стойност от

7724,52 евро с получател „БГ Т. – 08“ ЕООД, а като основание за издаване на фактурата е посочено „ремонт“. Във фактурата е посочено, че срокът на плащане е 20.02.2020г. по посочена в нея банкова сметка, но не са ангажирани доказателства за извършено плащане по фактурата, поради което липсват доказателства за реално направен разход, който да подлежи на обезщетяване.

Установяват се от събраните по делото доказателства разходи за извършени по авариралото МПС ремонтни дейности по фактура №FI/30/2020 от 19.02.2020г. на стойност 138 евро, по фактура №VI20/297/17.02.2020г. на стойност от 87 евро, както и разходи за хотелско настаняване по фактура №2001000494 на стойност от 76,50 евро и фактура №9935/09.02.20220г. на стойност от 66,80 евро, и такса за архивиране на дигитален тахограф в размер на 30 лева, за които е отразено в представените документи, че са платени с карта/в брой, респективно е представен касов бон.

По отношение на разходите за самолетен билет и преводи на документи отново са представени фактури без доказателства за плащане, поради което не може да се приеме, че се касае за реално направени разходи, които да подлежат на обезщетяване.

Не следва да бъдат присъждани и претендираните разходи за нотариална такса и за куриерски услуги, тъй като от представените доказателства не се установява, че същите са направени за връчване на нотариална покана и документи във връзка с процесното ПТП.

Поради това предявеният иск с правно основание чл.203, ал.2 от КТ във вр. с чл.45 от ЗЗД за обезщетяване на имуществени вреди от процесното ПТП се явява основателен и доказан до размер на сумата от 750,21 лева и решението, с което искът е отхвърлен в тази част се явява неправилно и следва да бъде отменено, като бъде постановено друго, с което искът в посочената част да бъде уважен.

По отношение на претенцията за неимуществени вреди въззивната инстанция, препраща на основание чл.272 от ГПК към мотивите на първоинстанционния съд. С оглед обстоятелството, че в случая ищец е търговско дружество, на същото не би могло да бъде присъдено обезщетение за посочените в исковата молба неимуществени вреди – неудобства и негативни изживявания, каквито дружеството не би могло да търпи, а и с оглед твърденията, че тези вреди са претърпени лично от управителя, който

не е ищец по делото.

По изложените мотиви, Софийски градски съд, ГО, IV-A въззивен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение №7114/24.06.2022г., постановено по гр.д. №47395/2021г. по описа на СРС, 42 състав, **В ЧАСТТА**, с която е отхвърлен предявеният от „БГ – Т. 08“ ЕООД осъдителен иск с правно основание чл.203, ал.2 от КТ във вр. с чл.45 от ЗЗД за осъждане на ответника П. Н. К. да заплати на дружеството сумата от 750,21 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 06.02.2020г., вместо което **ПОСТАНОВЯВА:**

ОСЪЖДА на основание чл.203, ал.2 от КТ във вр. с чл.45 от ЗЗД П. Н. К., ЕГН *****, с адрес гр. София, ж.к. *****, ап.23, да заплати на „БГ – Т. 08“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление с. Драгоданово, общ. Сливен, съдебен адрес гр. Сливен, ул. „*****“ №*****, сумата от 750,21 лева, представляваща обезщетение за претърпени имуществени вреди вследствие на ПТП, настъпило на 06.02.2020г., с тежкотоварен автомобил „МАН“ с рег. №*****, (от които ремонтни дейности по фактура №FI/30/2020 от 19.02.2020г. на стойност 138 евро, по фактура №VI20/297/17.02.2020г. на стойност от 87 евро, както и разходи за хотелско настаняване по фактура №2001000494 на стойност от 76,50 евро и фактура №9935/09.02.2022г. на стойност от 66,80 евро, и такса за архивиране на дигитален тахограф в размер на 30 лева), ведно със законната лихва, считано от датата на увреждането - 06.02.2020г., до окончателното плащане.

ПОТВЪРЖДАВА решение №7114/24.06.2022г., постановено по гр.д. №47395/2021г. по описа на СРС, 42 състав, в останалата част.

Решението подлежи на касационно обжалване в едномесечен срок от връчването му на страните пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____